

**De legendarische
ziekenhuisdagen
van Nena**

Leesexemplaar

P E L C K M A N S

**Aan de kinderen die, net als ik,
alle boeken in de dokterswachtkamer
al hebben uitgelezen.**

Leesexemplaar

Leesexemplaar

Leesexemplaar

DAG 1 MAANDAG

Ik zat tussen mijn ouders op een te hoge, blauwe plastic stoel die rook naar ontsmettingsmiddel. Volgens de verpleger was ik **drie centimeter** gegroeid, maar mijn voeten raakten de grond nog steeds niet. Uit verveling liet ik mijn benen bungelen, tot mijn moeder mij uit het niets onder tafel een kordate tik gaf. Elke keer weer vergeet ik dat ze helemaal knettergek wordt als ik dat doe.

Deze dokter was zeker pas afgestudeerd, want ik kende haar nog niet. Ze leek minstens veertig en bijna bejaard, maar dat kan, want dokters studeren **oneindig** lang. Op de badge die ze om haar nek droeg, stond haar naam met daarnaast haar pasfoto. Wat raar dat ze foto's op badges printen die mensen om hun nek dragen! Bovendien had de dokter bij het maken van de foto ook wat scheel in de lens gekeken, waardoor het leek alsof ze een lui oog had.

Onder haar naam stond de afdeling van het ziekenhuis waar ze werkte, 'kinderpneumologie'. Nu komt niet

iedereen vaak in ziekenhuizen. De dokter is daar nooit gewoon een dokter, maar heeft altijd een rare specialisatie.

Daarna las ik onderaan op haar badge in kleine lettertjes de woorden 'in opleiding'. Aha! Daarom kende ik haar dus niet.

Ik wilde de dokter vragen waarvoor de 'L.' op haar naamkaartje stond. Misschien was het wel Louise. Of Leila. Of Louvre, als haar ouders kunstliefhebbers waren. Misschien had ze een naam die uit twee delen bestond. Dan was haar naam 'Louise-Leila' of 'Louvre-Louise'. Ik zit op school naast een meisje met een verschrikkelijk lange naam. Zij heet Olivia-Madeleine, met een koppelteken. De moeder van Olivia-Madeleine heeft die van mij een keer toevertrouwd dat ze maar niet konden beslissen welke naam ze hun dochter zouden geven, eenmaal ze uit de buik van haar moeder floepte. Toen haar ouders, nog in de verloskamer, tegen elkaar gingen schreeuwen, kwam de vroedvrouw tussenbeide. Ze stelde voor om hun spruit dan maar twee namen te geven. Er waren immers nog ouders die die dag moesten bevallen. Wist die vroedvrouw veel dat Olivia-Madeleine zes jaar later ontzettend veel moeite zou hebben met schoonschrijven. Ze heeft er tot in de vierde klas over gedaan om haar naam bovenaan een toets te kunnen zetten.

Dan ben ik blij dat ik gewoon **meNa** heet. Maar goed, ik zat tussen mijn ouders in op die te hoge stoel van het dokterskabinet in het ziekenhuis van de assistent-kinderpneumoloog van wie de naam met een L begon. Nog voor ik de kans had om haar te vragen waar die L voor stond, stak ze zelf van wal.

‘Professor Elias isss er enkele weken tusssenuit, dusss ik heb haar dossier even doorgenomen’, zei ze. ‘Kijk, meneer, mevrouw, eigenlijk zijn er niet meteen aanwijzssingen dat er nu wat misss zou zijn.’ Ze keek naar mij en pauzeerde even voor ze verder ging. ‘Maar gezien haar voorgeschiedeniss, nemen we jullie bezorgdheden wel ernssstig.’

De dokter sliste een beetje. Nu pas zag ik dat ze een doorzichtige beugel droeg. Volwassenen nemen nooit een kleurtje als ze blokjes moeten dragen. Raar. Ik kon niet wachten tot ik zelf een beugel zou krijgen.

‘Dan kijken we alles na, zodat we zeker weten dat er geen extra probleem isss.’

Mijn ouders knikten begripvol en op hetzelfde moment, alsof ze het op voorhand hadden afgesproken. Eigenlijk knikte vooral mijn moeder, maar zij had mijn vader ingeprent dat hij meer open moest communiceren. Wat dat ook mag betekenen. Het kwam erop neer dat hij vaak gewoon herhaalde wat mijn moeder al had gezegd. ‘Ik stel voor dat we haar vijf dagen in observatie houden.’

'Vijf dagen?!' riep ik uit.

Ik keek vol ongeloof naar mijn moeder die links van mij zat en dan naar mijn vader die rechts van mij zat en terug. Maar ik hoorde mama alleen maar met een zucht van verlichting zeggen: 'Dank je wel, dokter. Jullie hulp zal haar zeker ten goede komen.'

Misschien moet ik hier even een woordje uitleg geven. De meeste kinderen hebben het geluk dat als ze elf kaarsjes op hun verjaardagstaart uitblazen, ze maar één keer in het ziekenhuis hebben gelegen, namelijk toen ze met veel gehuil en gekrijs ter wereld kwamen. Maar als ik een ziekenhuisgang instap, gaat het een beetje anders.

'Hé, Nena, tof je terug te zien! Alles goed? Kun je die ontzettend coole solo al spelen?' En terwijl ik met mijn skateboard door de gang rol, highfiven de verplegers mij of geven ze mij een vuistje.

Oké, nu overdrijf ik. Maar alle dokters en verplegers op de kinderafdeling van het kleine ziekenhuis kennen mij bij mijn voornaam. Nu zit ik hier, in het Universitair Ziekenhuis, waar ik een of twee keer per jaar bij professor Elias moet zijn. Daarvoor zitten we meer dan een uur in de auto. Heen en terug! Elk jaar voert hij dezelfde onderzoeken uit en keert hij mijn lichaam helemaal

binnenstebuiten. De laatste jaren ging het goed met mij.

Tot **De Onzichtbare Hand**.

Mama en papa proberen van zo'n dag altijd een uitstapje te maken. Maar vandaag leek het erop dat het een heel lang uitstapje zou worden.

Enkele tellen later stond ik met mijn ouders in de lift.

Vijfde verdieping.

Aan de andere kant van de glazen deur van de kinderafdeling zat een verpleger achter de onthaalbalie. Hij wees naar een knop, en papa drukte erop. De glazen deur ging automatisch open. Hier sloot die verschrikkelijke dokter L. mij dus voor een week op.

Het was al laat. Ik keek binnen bij kamers waar de deur openstond. In de eerste deuropening zag ik een baby in een bed met tralies. De baby was verbonden met een toestel waar twee buisjes uit kwamen. In een stoel lag een man te slapen. In de volgende deuropening zag ik een jongetje dat ongeveer zo oud leek als Lastpak. Hij sabbelde op een boterham en keek naar de televisie. De drie volgende deuren waren dicht.

De verpleger opende de deur van **kamer 526**. 'Zo, hier

mag je je installeren. Je hebt de kamer helemaal voor jou alleen.' Hij zei het alsof hij ons een rondleiding in een hotel gaf.

Mijn ouders liepen meteen de kamer binnen. Ik bleef alleen in de deuropening staan en keek rond. De muren waren zo wit geverfd dat ik er bijna even scheel van keek als dokter L. De kamer leek op die in het kleine ziekenhuis, maar was veel groter. In het midden van de kamer stond een groot ziekenhuisbed met hekjes, met tegen de muur een houten tafel met twee stoelen. Bij het raam stond een grote, beige slaapfauteuil waar wel drie kinderen in konden zitten. De kinderafdeling bevond zich op de op twee na hoogste verdieping van het ziekenhuis. Het raam keek uit over de autosnelweg waar we vanmiddag nog langs waren gereden. Gelukkig hing aan de muur recht tegenover het bed een televisie. 'Zo, doe maar alsof je thuis bent. We zullen zien of we nog iets te eten voor je hebben', zei de verpleger, en hij draaide zich om.

Mijn vader ging in de slaapfauteuil zitten. Hij zette de televisie aan en zapte naar het avondjournaal, alsof hij in onze woonkamer zat. Intussen liep mijn moeder naar de badkamer en begon die te inspecteren.

Ik liep achter mijn moeder aan. 'Maar mama, die toets van rekenen...' sputterde ik.

Mijn moeder ritste de tas open die ze bij zich had. Ze

haalde mijn pyjama eruit en legde die op het rek in de badkamer. Hoe kon ze op voorhand weten dat ik hier moest blijven?

'En het Groeifeest dan?' riep ik.

Zondag zou onze klas het Groeifeest vieren. We waren al maanden een toneelstuk dat de juf had bedacht aan het repeteren. Ik keek vooral uit naar het feestje dat erop zou volgen. Nu zou ik de generale repetitie missen, de aller-aller-allerbelangrijkste repetitie.

'Nena, we kunnen niet lang meer blijven', zei ze simpelweg. 'We moeten nog terug naar huis rijden. Lasse zit al heel de tijd bij Silvie, en je weet dat de burens graag op tijd gaan slapen.'

Mama ging verder met de spullen in de badkamer. Ik liet mij op het veel te grote ziekenhuisbed zakken. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en begon zachtjes te huilen. Papa keek op. Hij was een tel in de war. Er kwam net een fragment over een oorlog langs op het avondjournaal.

'Nena, we laten je hier niet voor eeuwig achter...'

probeerde papa, en hij ging naast me op bed zitten.

'Kijk, we hebben Wolfie voor je meegenomen!' zei hij terwijl hij in de tas grabbelde. Hij haalde de knuffel die ik al van bij mijn geboorte heb tevoorschijn en deed alsof Wolfie naar mij toe hupte, compleet met piepstem en geluidseffecten. Dat soort moppen doet Lastpak

schaterlachen, maar ik ben er intussen echt te groot voor! Mijn ouders lijken er nog niet helemaal klaar voor dat ik bijna officieel niet meer klein ben. Ik draaide met mijn betraande ogen en nam Wolfie aan van papa, om hem een plezier te doen.

Mama kwam uit de badkamer en ging naast mij op het bed zitten. Ze sloeg haar arm om me heen. 'Ik heb je tandenborstel al voor je klaargezet. Niet vergeten te poetsen.'

'We komen snel op bezoek', zei papa.

'Beloofd?' vroeg ik, nadat ik met veel trompetgeschal mijn neus had gesnoten.

'Beloofd', zwoer papa.

En toen vertrokken ze naar huis, zonder mij. Toen ze de deur achter zich dicht hadden getrokken, ging ik bij het raam zitten. Ik wuifde naar de auto's die over de autosnelweg reden. Misschien zagen ze mij nog.

De verpleger zette het avondeten op de tafel. Ik had geen honger. Ik rommelde in de tas die mama had achtergelaten. Op de bodem lagen soms muntstukken die uit haar portemonnee waren gevallen. Misschien kon ik daarmee een drankje uit de automaat kopen. Dit keer

had ik geen geluk. Tot ik helemaal onderin,
onder mijn pantoffels, een schriftje ontdekte.
Alsof iemand het daar had verstopt.
Er zat een paars lint omheen met
een briefje eraan vastgebonden.
Het was geschreven op geel
briefpapier in een krullerig
kriebelhandschrift dat ik
onmiddellijk herkende.

Allerliefste, allerliefste Nena

*Je mama en papa vertelden dat je misschien in het
ziekenhuis moet blijven. Daarom heb ik dit schriftje
in mama's tas verstopt.*

*Als je moet blijven, dan kun je erin kliederen en
kladderen over wat daar allemaal gebeurt. En dan
kun je mij later precies vertellen wat voor avonturen
je hebt beleefd.*

*Ondertekend met verdwijnende inkt
Oma Tille*

Oma Tille is de moeder van mijn mama. Ze draagt
steeds een pluizige paarse frummeljas, of het nu winter
of zomer is. Ze is de meest wijze vrouw die er op de